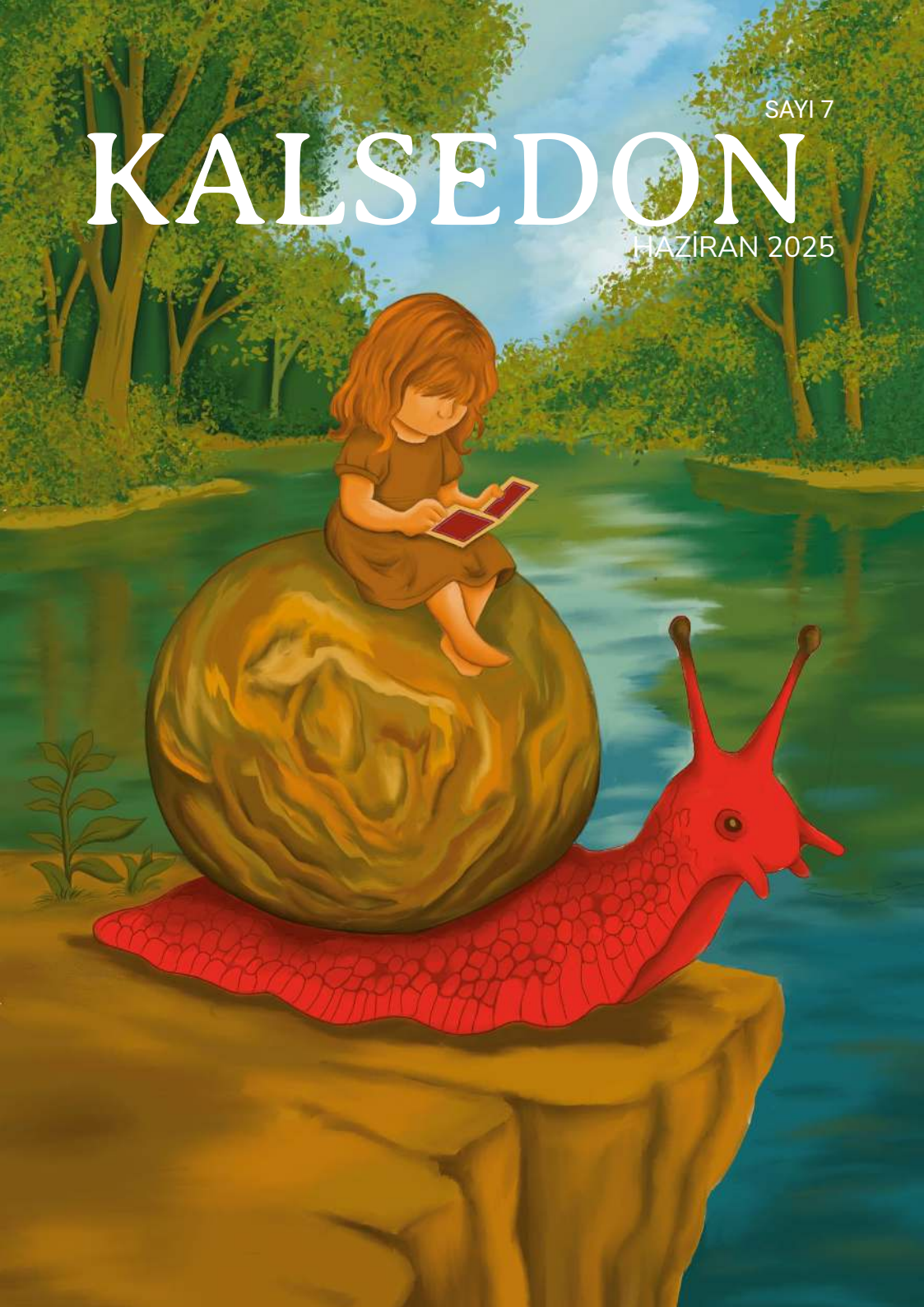

SAYI 7

KALSEDON

HAZİRAN 2025

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 kalsedonfanzin

KALSEDON FANZİN

Hayatın Akıttığına Dair İnce Söylemler

1. kim der adımdaki ısrara yara?
(açıkta kaldığı kadar)
dizlerinin yerini hep bilmek istiyorum.
2. herkesi görme, onu görmeye git!
annem ocak çok yandığında bıçak sırtıyla döver ateşleri
ben yandığımdan kesilmiyorum işte.
3. verginin alınabilen bir şey olduğunu sadece devlet biliyor.
yeni yeni tanırım seni
ama gücendirmede devletten hep öndesin.
4. taşmayan bardağa bir taraflarından bakma önergesi REDDEDİLDİ.
yük oluyor bana
karşımdayken sana taraf seçmek.
5. ikinci bir adımın olmasından hoşlanmıyorum
adımdaki ısrar doğru!
denizdesonat ile iftihara doğru.
6. hazıranda yirmibeşe dizlerimin üstünde gireceğim
yetişemediğimden değil yetemediğimden
hayatı hep yaktığınız mumlar kadar sayarım.

Not: ne devlet ne de sen, annem kadar iş göremezsiniz bir bıçakla.

Deniz D. Sonat

Ellerine Dokunmak Bir de Tüfeğimin Kabzası

İçimde bir büyük sıkıntı
ya açık unuttum ocağın altını
ya da

kafası kırık bir akşamüstü eli cebinde söğüt dalları
küçük serçelerden mandallar asıyor çamaşır iplerine
bir kahin gibi gözüme gaz lambası taşıyor gençlik avularım
fısıldayıp duruyor köşelerde bekleyen alafranga yalnızlıklar
ayaklarına bakılırsa kar yağacak galiba
ayaklarına bakılırsa gitmek için henüz
hayır! büyüdükçe insanın körebe oynaması da neyin nesi
kafamda böylesi ah aşağılık sorular
asıl yaşanması gereken asıl kaçılması gerekendir diyor
sırt çevirdiğim iniltilerim
cigara içmektir diyor
her 20 dakikada bir yanan cevaplarımız

şimdi hiç uğramadığın bu şehirde adımlarım hep sana doğru gidiyorsa
allah kocaman bir deniz inşa etmiş demektir sokakların sonlarına
yere yığılmıştır kör dilenci koklamaktan bir çiçeği
sevda çocukların elinde oyuncaksa gerçektir ancak
ve sana bakmak hayata karşı en fiyakalı pozdur diye bağırان işportacıların
bir bildiği vardır deyip
gitmelisin henüz eğilirken önümüzde işlemediğimiz günahlar

içimde bir büyük sıkıntı ya seni arıyorum
ya da yoksun kesinlikle

alıkoymayın özgürlüğümü insanlığa yardım ve yataklıktan
dokunmuyor hiçbir yelkovan ruhumu
ne bir güneş ne de takvimden yaprak
elini göğsümün acı susuzluğuna dokundurmuyor
bir aksiliktir bu, yaşamak değil
sokakların sonlarına yürümeye korktuğum
beton rengi şehrimde
ayrılığı büyütüyorum bir küfür olarak
sana diye kopardığım bu çiçeklere ne diyeceğimi bilmiyorum

köpeğin göğre bakıp postunu ıslatan yağmura hırlamasıyla açıldı gözlerim
namlu dışında her şey plastiktendi , ben silahsızdım
bir gövdeyi öne sürdüm inançsızlığım
taşlanması bundandır yere yığılıncaya dek
ayakları tanır oldum topuk seslerini işitti kulaklarım
kulaklarım hüznü bir türküyü duymayalı
burnumda hala kızkaçıran ikindileriyle solan günler
ya rabbim kimin yumruğudur ruhuma çiğ tanesi gibi inen
beni bir yolcu olarak var ettin subay tıraşlı çocuklar çağından gelen
ceplerime de kavgalar doldurdun mükafatı ekmek olan
ama artık nere gitsem ölü balıklar vuruyor kıyıma
ama artık nere gitsem, kaçmaktır bu!
ama artık nere gitsem?

yirmi yaşına gelmiştir at artık korkuyor yıldı olmaktan
sövgülerim karşılıksız kalmıştır toprağım zül ile ısladığından
kanımı emmeyi bırakıyor ensemdeki sinek
köpeğin küfrü olduğumu anladığım an
bu yenilgidir işte insanın ardında kalan
dolanır damarlarımda tüm anlamsızlığıyla

Eren Dertli

Ben Derken Kastettiğim Şeyin Ayaklarımın Önüne Düşüşü

yani neye dokunsam bu bana dahil değil diyebileceğim bir içgörü
bilmem nasıl anlatılmalı bazı şeyler
belki de anlatılmamalı en inceldiği yerden kopuşunun sürekliliği
çünkü anlaşılmayacak bir kavuğa yuva yapmanın anlamsızlığını tekrar tekrar, tekrar
ediyorum
dönüp geri gelmeyi yetiştiremiyorum soluğuma
en son bir bakkalın kapısının önünde bırakmıştım çünkü onu -eve dönene kadar
alamam-
annem kesin soracak/ suskunluğumdaki parmak izlerini
ne diyeceğimi düşünmekten uyku girmiyor gözüm
sorma anne -babamın gözlerinin önünde kustum onu-
yine de rahatlayamadım bir türlü/ sen de böyleydin di mi beni büyütürken
çocukluğunu tekrar yaşasam keşke/ çok stresliydim o zamanlar -dediğinde
anlamıştım bunu-

affetmeden ve barışmadan devam edilen bir ömrü tüketiyorum
ama hep yanılıyorum/ sürekli aynı hayata uyanıyorum/ hiç de utanmıyorum
büyümek bu biliyorum -hiç ferahlayamıyor olmayı hiç istemesem bile kabul ediyorum-
kabul!
yine de bir kabukta nefes almayı diliyorum/ hem de her gece
kabul!
sanki kendim derken neye dahil olduğumu bilirmişim gibi elimle bir şeyleri işaret
ediyorum
kabul!
içim soğuyor bazen/ ertesi gün soğuyan yerden tekrar sancımayacakmış gibi
gülümsüyorum ama hiç belli etmiyorum
-üflelemeye çalıştığım muma soluğumun yetmeyişi anneme bile belli etmediğim gibi-
kabul, burada bitiriyorum

Eda Sakoğlu

Eda Sakoğlu

33 KURŞUN HEM DE BOŞU BOŞUNA!

“Kırvem hallarımı böyle ya
Rivayet sanılır belki
Gül memeler değil bu
Dom dom kurşunu
Paramparça ağzımdaki.”
Ahmed ARİF

Ağzımdan zehir gibi akan, hayatıma isabet eden otuz üç kurşunun paslı tadı. Evet otuz üç kurşun... Hesap vakti geldi ve gördüm ki: “Zarardayım!”. Kötü tohum, ölü yatırım, otuz üç kurşun karavanayım.

Yaşamaya havlu attığım doğrudur. Yaşamak işi herkesin başarabileceği bir uğraş değildir. Öğrendim ama dersimi almadım hala. Otuz dörtte de otuz beşte de öğrenemem bu gidişle. Varoluşsal sancımıyor artık hiçbir yerim. Sancım artık; yok oluşsal. Bitse de gitsek arifesindeyim.

Tanrı, sistem, insan, doğa... beni başaramadı. Tanrının varlığını, evrimin gururunu, sistemin çarkını kırdım. Uzak zamanda sonsuz bir düşüştüm. Birkaç bin şarkıyla açıklayabilirim bu durumu. Ama ne gerek var lafı uzatmaya? Birgün sigaran kendiliğinden yandığında anlayacaksın beni. Denize çakılıp karaya vurmanın ruhunda kaç kırığa yol açtığını. Bir gün hobilerinin arasından çıkacak yaşamak ve ölümlü düşler kurarken bulacaksın kendini.

Velhasıl kelam dostum, bir hikâye bile yazamadığım gibi yaşamayı da beceremedim. Şimdi sigaram yanıyor, rakım düşüyor kanıma. Mahzuni Şerif benden bahsediyor bir şarkısında:

“Hak bana bir ömür vermiş
Boşu boşuna
Vücutuma bir can girmiş
Boşu boşuna boşu boşuna”

Mami

Kendimi Kötü Hissetmiyorum

Bu yazıyı yazan biri yok, kimliksiz hissediyorum. Canlı; bakıldığında var olur, sevildiğinde canlılığını hisseder. Bir çizik; zorunlu olarak bir noktada başlayıp bir noktada biter, insanlar arası ilişki de böyledir. İlişki, bireyleri var eder.

İnsan türünden bir bireyin hayatta kalması için bir düğüm olması gerekir. Kendisinde, ayırt edemeyeceği farklı sesler olmalı, bir toplam olmalı. Ondan da ipler çıkmalı, diğer düğümlerin içinden geçmeli ama kendisi bile bunları zar zor anlayacak halde olmalı.

Ben bir ip yığınıyım, bir yapı değilim. İçimde, düğümlerin uzantılarını ayırt edebiliyorum. Her kaynağı az çok seziyorum, herkesi tanıyorum. Kim olduğumu bilmiyorum.

Zaman bende durdu, bebeklik günlerimdeyim.

Hala veri alıyorum ama karşıya bir şey vermiyorum. Sadece varım, sadece tepki veriyorum, öznellikten uzak, kendi ismini koyamayan.

Aynalar bana görün diyor, işimiz bu, ben de yapıyorum. Gülmem gerektiğini, üzülmem gerektiğini görüyorum. Sinirlenmemin beklendiğini anlıyorum. Aynaya şekil verenin ben olması için aynaya bir şey mi demeliyim, bu işe nasıl başlanır?

Birbirimize baktıkça, görüntümüzün netleşmesi lazım. Fakat ben sadece bir karalama görüyorum, istikrarsız, tutarsız. Nerede başlar nerede biter. Yakında oluşacağım, aynada kendime bakacağım günü iple çekiyorum. Bir gün benim de bir gözüm, benim de bir sesim olacak; düşünceler benden çıkacak.

Kendimi kötü hissedeceğim.

Tolga Ay

Özlem

Kelimelerle oynadıkça eninde sonunda onları iç içe geçirme, uç uca ekleyip anlamlı trenler oluşturma, raylara koyup onları uzaklara yolcu etme ihtiyacıyla kıvranıyor olmanın hiçbir anlamı olmadığı gibi bunun gibi düşünceleri düşünerek yazıyormuş gibi yapmanın hiçbir faydası olmadığını sanarmışçasına...

Uzun, upuzun cümleler. Olgular, hayaller. İfade etme çabası, iletişimin devamlılığını sağlamak vesaire vesaire. Babadan oğla reddi miras hayaller. Her seferinde sıfırdan başlamak. Sağdan alıp sola koymak. Hiçbir zaman dengeyi sağlayamamak. Adaletin gözü kör...müşçesine eğlenmeye bahaneler arayıp korkularını ahlaka emanet etmek. Güvenli bir mesafeden felaketleri seyre dalma hakkı, hem de kalabalığın en önünden. Ya da locada, sevdikleriyle, sevişmek istedikleriyle.

Saçmalayıp duruyorum seni özledikçe. Kolumdaki elinin hafifliği ne ağır bi' yük oldu bana. Sana bakarken kurduğum hayalleri unutuyorum. İlk değildin, hani son da olmayacaktın? Her dediği çıkan kahinindim ya ben. Sakalımla dün vedalaştım.

Her köşe başında seni görmeyi umarken sensizliğin hatırlatıcılarıyla karşılaşıyorum. Nerelerde olduğunu soruyorlar. Sana sormak istediğim sorulara gülerek cevaplar veriyorum. Saç sakal karışmış birbirine, diyorlar ve biliyorum. Daha doğrusu biliyordum ve hiçbir parçamla vedalaşmak istemiyordum. Kokun sinmiştir diye umuyordum kıyafetlerime. Bilmem hangi çiçeğin ucube taklidi kokuyor herbiri. Yine de yıkamadım hiçbirini. Yüzümde gezmemiş ellerinin izi gülümsetiyor hala beni. Vedalaşamamıştım sakalımla başta. Elveda demeden ayrıldım o yüzden onunla. Seninle vedalaşmış, sarılmıştık; neden...

Neyse ne, yazıyorum işte. Gösteri devam etmeli, değil mi? Nasıl da sakın, yarı huzursuz yazıyorum, bir bilsen. Keşke bilsen, sana bakıp ne düşler gördüğümü.

Kalabalıktan kaçamayışına gülsen de bir kez daha duysam sesini. İşittin nasıl kör edebildi beni bu kadar?

Neden?

Mübin Küçükoğlu

Bartu Özkaya

Hezeyanları Mevcut II

Anka'ya...

Ölüm'ü gördüm, iki günde iki kere. Ölümü gördüm, iki günde üç kere.

İlk geldiğinde anladım, ellerime dokundu. Ellerimde aldı bir canı. Ellerimde verdi son nefesini bir canlı. İkinci kez geldiğinde yine anladım. Gözlerimin önüne serdi bir yakarışı. Gözlerimin önünde çırpındı bir canlı.

Üçüncü kez geldiğinde ben orada değildim.

Bir haber aldım, ölümü görmüş bir dostum; fakat Ölüm'e denk gelmemiş. Ardında bırakmış, umut depoladığımız bir canlı.

Seni görünce karnıma ağrı girdi. Gözlerim doldu. Çok tuhaftı, ağlayamadım. Ama ruhum paramparça olmuştu. Gözlerimin önüne koşar-sürünerek yanıma gelişin geldi. Kuyruğunu sallayamasan da, beni gördüğünde gözlerinde oluşan o ışıltı...

Zihnimde bir çatışma haline büründün. Seni öyle görmek, neden yaktı bu kadar canımı? Seni bir daha göremeyeceğim, sevmeyeceğim, ayaklarına basıp koştuğun günlere şahitlik edemeyeceğim diye mi üzüldüm? Yani, ölmüş olmana değil de ölmüş olduğun için bir daha seni göremeyeceğim için mi üzüldüm? Bu, ölüme -ölümüne-narsisist bir yaklaşım mıydı; yoksa bir daha beni gördüğünde, seni sevdiğimde, bacaklarına masaj yaptığımda mutlu olamayacağın için yani, senin güzel anlarının sonu geldiği için mi üzüldüm? Ölümün için üzülmem kendim için mi; senin için mi beslediğim bir duyguydu? Bu sorulara bir yanıt verebilmeyi çok isterdim. Lakin, öyle ya da böyle... Seni çok özleyeceğim. Şimdi kollarının arasına sıkıştırılmış bir gül ile seni uğurluyoruz. Belki bu kadar düşünmeyip ölümün psikanalizini yapmamalıyım. Sadece yasını tutmalı, seni özlemeyi ve anmayı sürdürmeliyim. Fakat bu ikilem hakkında kafa patlatmayacağım üzerine de söz veremeyeceğimi bilmeni isterim. Umarım bunun için beni affedersin. Belki ölümün, bir şeyleri anlamlandırabilmem için bir kapı aralamıştır. Bana verdiğin son hediye de bu olabilir. Yine de... Böyle olmamalıydı.

Belki bir gün tekrar ikimiz birden sevinebiliriz. Belki bu karmaşamın nihai tek yanıtı da budur.

"Every time we say goodbye, I die a little
Every time we say goodbye, I wonder why a little"

Can Kalender

31 Mayıs

mutluluğun içini oydum iyice açtım
içine giren bıçağın üzerindeki kırıntıyı bile çöpe atmadım
elimdeki her parçayı sana verdim hiç şüphesiz
sen güldün, ben biraz lale belki de papatya sen güldün, ben senden daha çok
benim için esas olan senin kısılan o gözlerin, öğrendim
iyi ki doğdun sevgilim
rayında giden trenlerin camlarından seni izledim üstüme bulaşan kokunu silinmesin
diye efsunlu şişelerde gizledim
yarınlardan ve bugünlerden ne dilediysem senin çene gamzende,
dünlerden neyi sevdiysem senin yüzünün
düşmeyen kıvrımında gizli
ben, Tanrı uğruna pervane bir dindar gibi her şeyden evvel sana niyetli
seni sevdim, her gün daha çok sevdim
belki de sırf bu yüzden, iyi ki doğdun sevgilim
nice göz yaşları döktük beraber
nice yolları yürüdük
adımımızı attığımız her sokağı, sevgimizin rengine bürüdük
ben deliyim baştan tırnağa, senin uğruna nice mevsimim var,
tenime dokunan parmaklarının bahar
haberdarcılığında
gülümse, sen doğdun bülbülüm, neferim iyi ki, iyi ki doğdun sevgilim

Defne Kütük

İKİ YAKALI FİYAKALI

Anlatabilmek isterdim
Anlatmaya çalıştıklarım gayretle batıl
Her gayrette ağızımdan çıkanlara hayret hasıl
Gidip en fiyakalı yerine şehrin
Derme çatma hallerimi haykırmak varken
Kafamda dönen birkaç çürük fikir eşlikçisi
Depresyon kırıntısı bazı izler taşıyıcısı
Anlatsam o da ağlardı belki benimle
Anlatsam bakabilirdi belki suratıma
Anlatabilmek isterdim
O beni dinleyebilir miydi?

İzler gibi bakardım şehre olası kastla
Görmek istemediklerimi görürdüm
Kafamda dönen çokça kötü senaryo
İnatla ve mücadele ederek bakardım
Benden daha inatçı yokuşlarına
Mücadeleden mağlup çıkmam da bundan
Paçalarından tutup dayanmaya çalıştığım
Kendime duyduğum biraz saygıyla bıraktığım
Cihangirin şarap kokan merdivenlerinde
Trabzanlardan Karaköy'e inerdim geceleri zikzak çizerek
Sıcak şaraplar içerdik
Gecedен sonranın ilk saatleri
Günleri doğururken iki yakamdan çekerdi
İki yakası bir araya gelmeyen fiyakalı şehir
İki yaka arasında huzur bulan bir garip
Elinden gelse her gün binerdi vapuruna
Gizlice içerdi nikotinli rulolarını

Sokaklarından insan akan şehir
Ve onların arasında dolanan bir korkak
Korkmayı en çok orada sevdim
Kaliteli korkaklar yetiştirdi muallimim
Yalandan takındığım bir de avukat kimliği
Dürüst olabilmek için çok çalıştım
Yastığımda kan izleri
Kırmızı rengime en çok orada alıştım

Sen
İstilacı papağanların şehri
Yediğim ilk kerhane tatlısı
İlk sızmalarım, mide bulantım
İlk evim ve evsizliğim
Son özgürlüğüm
Öldürmediğin için teşekkür edebilirim
Yaşattığın için küsüyorum sana
Elveda...

Sıla Aksakal

A. Münib Küçükoğlu

21. YÜZYIL ve OYUN

İnsan zihni, içinde bulunduğu evreni nesneler arası bağlantılar ve anlamlı ilişkiler ağı kurarak algılar. Anlam olmadığı zaman evren -dolayısıyla hayat- kaotik boşluktan başka bir şey değildir.

Bebekliğimizden itibaren oyun, nesneler arası ilişkiler ve anlamlı bütünsel kurgular oluşturmada bize yardım eden en önemli araç olmuştur. Bu anlamda herkes oyuncudur.

Bir çocuğa yemek yedirirken evren kurandan, fantazilerde “rol play” yapana, telefonda üç nesneyi yan yana getirip patlatandan konsol başında “kol bozuk” diye ağlayanımıza kadar hepimiz hayatımıza oyun katarız.

Doğamızdaki bu özelliğin ekonomideki karşılığı, oyun sektörünün 2023 yılı itibarıyla küresel çapta 184 milyar dolarlık bir hacme ulaşmasıyla görünür oluyor. Bu rakam, sinema ve müzik endüstrilerinin toplamından yaklaşık %60 daha fazla. Mobil, kutu, konsol ve PC oyun üreticileri her yaştan ve her ekonomik düzeyden kişilere ulaşmayı başarıyorlar ve dünya genelinde insanların her gün ortalama 2 - 2.5 saatini oyuna harcamasına yol açabiliyorlar.

Oyunların, ödül sistemiyle beyni etkilemesi, oyuncuyu olabilecek en uzun sürede oyunda tutmak için planlanan özel level tasarımları, bazı istismar durumlarında kumar denilebilecek sistemlerin oyuncuyu bağlaması bu süreyi her geçen gün daha da arttırıyor. Tabi ki sırf bu iş için ayrılan milyar dolardan, araştırma, geliştirme ve psikoloji çalışmalarından, üniversitelerde harcanan binlerce saatten bahsetmeye gerek yok.

Her yıl milyarlarca dolar; gerçek hayattan kaçış alanımızda daha çok vakit harcamak, bir anlam kurmak ve “kendini gerçekleştirme” ihtiyacımızı sanal olarak karşılamak üzere global ekonomide döndürülüyor.

Peki niçin bu büyük hummalı gayret?

Teknoloji devi Microsoft’un kurucusu Bill Gates, 2020 yılında gerçekleştirdiği bir Reddit AMA oturumunda yapay zekanın üretkenliğini arttırarak haftalık çalışma süresinin üç güne kadar düşürülebileceğini ifade etti. Bu durum gelecekte çalışabilen şanslı azınlıktan olmayan işsizler, emekliler ve öğrencilerden oluşan dev bir boşta gezer kitlenin oluşacağı anlamına geliyor. Küresel çapta bir sorun oluşturacak bu grubun oyalanacak bir şeylere, yani hayatında anlamlandıracağı ve bağlantı kurabileceği bir şeylere ihtiyaç duyacağı kesin. Topluma doğrudan katkı sunamayacak kadar sistemin dışına itilmiş bu kalabalıklar için çözüm ne olacak?

Öjenik komploları bir yana bırakırsak Yuval Noah Harari’nin uyardığı gibi gelecekte işe yaramaz kabul edilen büyük insan kitlesinin politik olarak tehlikeli hale gelmemesi için oyun ve uyuşturucu gibi dikkat dağıtıcı araçlarla oyalanmaya çalışılması en pratik seçenek. Aksi halde bu kitlelerin, kontrol edilemez bir toplumsal risk haline gelmesi kaçınılmaz olabilir. (Kaynak: Harari, *21. Yüzyıl İçin 21 Ders*, 2018)

Ancak benzer projeksiyonlar kuran Bill Gates'in çok ilginç bir cümlesi daha var: "Eğer büyük resme bakarsanız hayatın anlamı sadece iş yapmak değildir."

Bütün hayatını olağanüstü tempoda, haftada 80-100 saat çalışarak geçiren, az uyuyan, ayda en az üç kitap bitirdiği bilinen bir disiplin abidesinin bu sözü söylemesini ne kadar ikna edici bulabilirsiniz bilemem. Ancak dünyayı kavramamızı sağlayan anlamlandırma ve oyunlaştırmanın elimizdeki en büyük varoluşsal tutanağımız olan üretme ve "işe yarama" yani kendini gerçekleştirme duygusunu bizden sökmek için bize karşı silah olarak kullanılabileceğini kavramamız gerek.

Aksi halde çalışan, düşünen, üreten onurlu insanlar olmaktan çok sürekli başkalarının kurduğu oyunları oynayan dürtüsel varlıklara dönüşmemiz an meselesi.

Uğur Akça

Haya Makki

Dizgin

Gittik işte,
bir çiftlikte toprak koklaya koklaya.
Dediler "At bincez,"
dedim "Hadi bakalım,
en fazla düşeriz!"

Tut yuları, dediler,
ensesine yaklaştır hızlanır,
bir çek geri — yavaşlar.
Vay anam, dedim,
bu kadar mıydı lan?

Bu mu yani koca hayvanın tüm felsefesi?
Kodlanmış mübarek!
Basit ama net:
Ne yapması gerektiğini senden iyi biliyor.

İşte o zaman dank etti kafama.
Bu kadar kolay terbiye edebildilerse onu...
Bize ne halt ettiler be kardeşim?

Doğar doğmaz koymuşlar dizgini elimizden içeri,
biraz mama, biraz masal, biraz da "Dur bakayım öyle yapma!"
Yıllarca terbiye terbiye diye
önce ruhumuzu çöpe atmışlar.

Ben o gün
bir ata binmeye gitmiştim,
meğer yıllardır bindiğim şeyin
kendi hayatım olduğunu fark ettim!

Sonra günlerce geviş getirdim içimde,
kafamın içinde bir at kişiyor hâlâ:
“Hop hemşerim, sen ne zaman kontrolü devrettin ha?”

Öyle işte dostum,
dizgin sadece hayvana değil...
Sana, bana,
bize de takılmış fark etmeden.

Gündüzhan Gündüz

Bir Şiirden Arta Kalan

Garip, huzursuz, çetrefilli bir rüyanın
Çatılarından akan damla sesleriyle
Ve yaz günü güneşsiz,
Karanlık sabahlarına uyanıyorsun ömrün

Dileğin hala aynı mı ?
Gözüne birdenbire ilişen ışıklar
Veyahut derine işleyen bir şarkı
Edebiliyor mu seni yolundan ?
Yoksa halen;
Avuçlarına diş geçirip
Dikleniyor musun hayata ?

Eğer, inkâr etmediysen ruhunu
Sırtını kanırtan yükleri, çekiyorsa ayakların
Ve yıldızlara çatıyorsan,
Uzak bir hayalin inadıyla bakıyorsan onlara
Küçük bir çocuğun, annesine baktığı gibi
Sana, yıldızlı bir gökyüzü borcum olsun.

İşte böyledir, seçtiğin yolda zamanlar
Tanık olduğun her anın, öğrettiği bir şey vardır.
Bu savaşı vermek, akıl kârı değildir
İçmeden sarhoş olmaktır,
Bir şiirden arta kalan

İşte böyle yaşarız biz
Tanrıyı dahi hayrete düşüren, bir çılgınlık hâliyle
Ve şiirin bittiği gün, tebessüm edebilmek
İçmeden sarhoş olmak tadına varanlarındır...

Kayra Özdemir

Yasak

Alelaide bir hal almıştı geceleri. Yine alelade gecelerin birinde uyku tutmadı onu. Okumayı denedi fakat gözleri pek bitkindi. Yine araftaydı her zamanki gibi. Ruhu bir kez bu bataklığa saplanınca insanın, bedeni de intibak ediyordu hızla. Ne bedeni ne de ruhu bu sıkışmışlığa katlanamıyordu artık. Beton duvarlar üstüne üstüne yürüyordu...

Mahpustan kaçan bir mahkûm edasıyla, çarçabuk, koşar adımlarla sokağa atıldı. Son bir kez arkasını kolladı. Emin olmalıydı duvarların onun peşinde olmadığından. Etraf sessizdi, caddeler boştu. Caddelerin bu hali pek cazipti. Kaynağını bilmediği bir arzuyla yürüdü caddeye. Birden kendinin farkına vardı. Neden caddeden yürüyordu? Niçin kaldırımdan değil de caddeden?

Vakıa pek zevkliydi caddeden yürümek. Bir kaldırıma bir caddeye baktı.

Niçin zevkliydi caddeden yürümek?

Düşündükçe adımları yavaşlar oldu. Derken ansızın şimşekler çaktı zihninde. Ant olsun ki o an, insanlığın başlangıcından bugününe, tarihte, ezilmiş, hırpalanmış, işkence görmüş kim varsa anımsadı. Bütün bunlara sebep olan aynı zamanda sorusunun cevabıydı: YASAK!

Adımları iyiden iyiye yavaşlamışken mırıldandı: Yasak...

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yaptığı şeyin yanlış olduğunun farkına vardı.

Yanlış neydi, yasak neydi diye sorgulayacak vakti yoktu. Bazı şeyler sorgulanmamalıydı zaten yoksa sonu hiç mi hiç iyi olmazdı!

Hızla kaldırıma yöneldi. İçi panikle dolmuştu. Acaba bir görgü tanığı var mıydı? "Duvarlar!" dedi. Etrafına bakındı korkuyla. Acaba onlar şahit olmuş muydu bu meşum hadise Kaldırıma adımını atar atmaz derin bir oh çekti. Biraz ötede etrafını böcek sarmış bir kedi ölüsüne rastladı. Muhtemelen arabanın altında ezilip can vermişti.

"Ah..." dedi. "Keşke şu zavallılar da uysa bazı yasaklara."

Doğaner

Bartu Özkaya

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Eren Dertli
Tolga Ay
Mübin Küçükoğlu
Eda Sakoğlu
Kayra Özdemir
Can Kalender
Doğaner

Mami
Deniz D. Sonat
Defne Kütük
Sıla Aksakal
Uğur Akça
Gündüzhan Gündüz

Çizimler: A. Münib Küçükoğlu
Eda Sakoğlu
Bartu Özkaya

Fotoğraflar: Haya Makki

Kapak: Eda Sakoğlu

